

ZAVAJAJOČI PODATKI NA SEZNAMIH LADIJSKIH POTNIKOV KOT POSLEDICA RESTRIKTIVNE AMERIŠKE MIGRACIJSKE ZAKONODAJE

Lucia KULIHOVA¹

COBISS 1.01

IZVLEČEK

Zavajajoči podatki na seznamih ladijskih potnikov kot posledica restriktivne ameriške migracijske zakonodaje

Avtorica se v članku ukvarja z ameriškimi potniškimi in migracijskimi zakoni iz let 1893, 1903 in 1907, katerih namen je bil upravljanje priseljevanja v ZDA. Prizadevanja za omejevanje priseljevanja predstavlja na podlagi kriterijev o koristnosti oziroma potencialni nevarnosti priseljencev. Pokaže, da podatki, navedeni na seznamih ladijskih potnikov, niso bili vedno verodostojni, želja tako izseljencev kot ladijskih družb po vstopu v ZDA je bila namreč močnejša od strahu pred zavrnitvijo.

KLJUČNE BESEDE: migracijski zakoni, ladijska družba, seznam ladijskih potnikov, go-ljufanje s podatki, ZDA

ABSTRACT

Misleading Data on Passenger Lists as a Consequence of Restrictive American Migration Legislation

The article focuses on American travel and migration legislation in the years 1893, 1903 and 1907, which were intended to manage immigration to the USA. Efforts to limit immigration were based on the criteria of the usefulness of or the potential threat posed by immigrants. The article shows that the data provided in the passenger lists were not credible in all cases, since the desire of both immigrants and steamship companies to enter the USA was much stronger than the fear of being refused.

KEY WORDS: migration legislation, steamship company, passenger list, data fraud, USA

¹ PhD kandidatka, Univerza na Primorskem, Titov trg 4, SI-6000 Koper; lucia.kulihova93@gmail.com

UVOD

Teoretični del članka predstavlja razvoj ameriške migracijske zakonodaje od 19. stoletja do leta 1910 in obravnava tipologijo in vzrok restriktivnih elementov, ki so se v zakonih pojavili z namenom preprečiti potencialno ogroženost družbe. Izhaja iz seznamov ladijskih potnikov nemške ladijske družbe iz Bremna, Norddeutscher Lloyd, iz let 1901, 1905 in 1910, na katerih je opazen neposreden vpliv migracijskih zakonov iz let 1893, 1903 ter 1907, po natančni medsebojni primerjavi pa lahko ugotavljamo tudi razlike in posebnosti. Cilj analitičnega dela je izslediti in navesti zavajajoče ter nepravilne podatke s seznamov, ki so bili prikazani že glede na omenjene restriktivne elemente v zakonodaji. V članku se osredotočam na podatke oseb, ki so jih ob prihodu v ZDA zavrnilo, in na razloge, ki so botrovali njihovi vrnitvi v domovino. Najdene primere deportiranih potnikov primerjam s podatki iz zapisa Record of Aliens Held for Special Inquiry, ki je bil del dokumentacije o potnikih; tako laže ugotavljam, v katerih primerih je šlo za goljufijo. Izseljence, ki niso ustrezali ameriški priseljski zakonodaji, so morale ladijske družbe izločiti že pred vkrcanjem v Evropi. Pokažem, da na seznamih ladijskih potnikov navedeni podatki niso bili vedno verodostojni. Želja izseljencev in ladijskih družb, da jim omogočijo vstop v ZDA, je bila močnejša od strahu pred zavrnitvijo, zato so goljufali tako potniki kot ladijske družbe.

SEZNAMI LADIJSKIH POTNIKOV KOT SREDSTVO ZA OMEJITEV NEZAŽELENIH MIGRANTOV: RESTRIKTIVNI MIGRACIJSKI ZAKONI

Seznami ladijskih potnikov so državni administraciji pomagali nadzorovati število v ZDA sprejetih migrantov (LeMay 2013: 21). Seznami, ki so postali bogat vir o izseljencih oz. priseljencih, so navajali imena potnikov, datum njihovega prihoda, družinske podatke, spol, starost, zakonski status in poklic ter narodnost in stalno prebivališče. Postopoma so jih, glede na migracijske zakone, npr. v letih 1893, 1903 in 1907, uporabljali tudi za selekcijo nezaželenih kandidatov. Prvi zakon, ki je urejal potniški promet, je bil Zakon o regulaciji pomorskega prevoza (Steerage Act) iz leta 1819 (Kalc 2018: 109). Ta je prvič uvedel 'sezname ladijskih potnikov', t. i. *passenger lists*. Vsaka ladja, ki je prispela na ameriško območje, jih je morala v obliki t. i. manifesta potnikov predložiti carinskemu predstojniku v pristanišču in jim s tem posredovati podatke o migracijah (Passenger Act 1819).

Kljub v ustavi zapisanim svobodoljubnim načelom so bile Združene države že od svojega nastanka pozorne na to, koga so sprejele v svojo družbo. Določeni organi so opazovali, kdo prihaja v državo in s kakšnim namenom ter kako bi nanjo lahko vplival. Kadar so nameravali povečati število delavcev, so zakone sprostil, sicer pa so vstop v državo omejevali. Na zakonodajo so vplivale tudi v ZDA vse bolj priljubljene evgenične, lahko bi rekli celo rasistične misli, ki naj bi zagotavljale »zdravo družbo«. Ana Cergol Paradiž piše, da evgeničnega prizadevanja ni toliko motiviral strah pred

propadanjem v gospodarskem smislu, temveč predvsem v biološkem (Paradiž 2016: 8). Menim, da sta ti dve značilnosti neločljivo povezani in bi po teoriji biološki propad postopoma prinesel tudi gospodarskega.

Strinjam se s tezo Mika Cola, da nadoblast »bele rase« ni bila mišljena v pomenu barve, temveč kulture (Cole 2015: 17). Treba pa je poudariti, da omenjene teorije ne predstavljajo splošnega mnenja in so imele v ameriški politiki veliko nasprotnikov. Na podlagi zbranih zakonov iz obdobja od konca 19. stoletja do leta 1910 in sovpadajočih seznamov ladijskih potnikov lahko sklepamo, da naj bi bil posameznik, ki je stopil na ameriška tla, izobražen, finančno samostojen, moralen, fizično in psihično popolnoma zdrav ter tako družbeno koristen. Izobrazba je le postopoma postala pomemben dejavnik migracijske zakonodaje. Bolj dobrodošli – pa še to ne vedno – so bili kvalificirani posamezniki, kot npr. obrtniki in učitelji (LeMay 1999: 31). Leta 1864 izdani Zakon o priseljevanju je spodbujal prihod migrantov, ki so jih ladijske družbe novačile z delovnimi pogodbami. Ti migranti so z obljubo, da bodo povrnili denar za prevoz, lahko legalno delali 12 mesecev. Ker je to časovno sovpadalo z ameriško državljansko vojno, je bil razlog najverjetneje povojna prenova družbe, ko naj izobrazba ne bi igrala najpomembnejše vloge. Leta 1868 je Contract Labor Law zagotavljal tudi plačilo prevoza, nepismenim pa je bil vstop v ZDA popolnoma prepovedan šele leta 1917 (Szucs, Hargreaves Luebking 1997: 366).

Ameriška zakonodaja je s pomočjo seznamov ladijskih potnikov nadzorovala tudi finančna sredstva, ki naj bi jih imeli na voljo potencialni migranti; izdana je bila namreč serija zakonov, ki so določali in postopoma dvigovali višino žepnine. Če izhajamo iz Williama Grahama Sumnerja, ki meni, da ima tisti z denarnimi sredstvi veliko prednost v borbi za preživetje pred tistim, ki jih nima, zasledimo vpliv socialnega darwinizma (Zahra 2018: 51). Od leta 1893 je bilo priporočenih vsaj 30 dolarjev (An Act to Facilitate the Enforcement of the Immigration 1893: 569), leta 1903 pa že 50 (An Act to Regulate the Immigration 1903: 1216). Z naraščajočim številom migrantov so se kot pogoj za vstop v državo povečali tudi zneski. Zakon iz avgusta 1882 je določil priseljenjsko takso 50 centov (An Act to Regulate Immigration 1882: 214), ki naj bi postala baza za t. i. *immigration fund*, 'sklad za priseljevanje', s katerim bi ameriške oblasti poplačale z regulacijo migracij povezane stroške. Že leta 1891 je ameriški kongres predlagal povišanje omenjene takse na pet dolarjev, vendar predlog ni bil sprejet (Congressional Record, 23. 2. 1891: 9). Trud nasprotnikov neomejene imigracije so ovirali njeni zagovorniki, na sestanku kongresa 23. februarja 1891 je bilo povedano, »da je Amerika (ZDA) vedno zagovarjala teorijo, da so za vse uboge in zatirane njeni »svobodni bregovi« odprti, hkrati pa so nasprotniki razmišljali, kaj sploh so »novi imigranti« prinesli družbi« (Congressional Record, 22. 2. 1891: 8–10).

Leta 1903 je Zakon o priseljevanju za vse države, z izjemo Kanade, Mehike in Kube, vstopno takso povišal na dva dolarja (An Act to Regulate the Immigration of Aliens into the United States 1903: 1213). Zakon razlaga pomen takse, ki so jo ladijske družbe plačale v korist Združenih držav. Leta 1907 so takso z dva povišali na štiri dolarje (An Act to Regulate the Immigration of Aliens into the United States 1907: 898). Leta

1906 je začela v igro postopoma vstopati Dillinghamova komisija, ki je želela takso z dveh povišati na pet dolarjev in dejansko ustaviti množice prihajajočih migrantov (Lund 1994). Omenjena komisija, ki je nasprotovala neomejeni imigraciji v ZDA, je bila prepričana, da je bila stara migracija boljša od nove (Molina 2006: 62). Z migracijo se je celovito ukvarjala – izdala je 42 zvezkov, ki so obravnavali migrante v ameriški industriji ali njihove otroke v šolskem sistemu. Pomagala je tako pri končni izločitvi nepismenih oseb kot pri potrditvi vstopa nekaterih posameznikov v državo.

Frank Tibor navaja, da je bila Dillinghamova komisija znak naraščanja prisotnosti socialnega darvinizma in biološkega rasizma v ameriškem političnem mišljenju (Tibor 2009: 2). Takse so urejali zakoni o migraciji iz let 1882, 1903 in 1907, pri čemer so si najbrž prizadevali predvsem za finančni dobiček, ki so ga ponujale prihajajoče množice ljudi.

V 19. stoletju je bilo v ameriški družbi še zaznati vpliv puritanstva s poudarkom na morali. Iz tega razloga so bili pozorni na ženske brez spremstva, ki bi po njihovem mnenju lahko zašle v prostitucijo. Z zakonom The Paige Act iz leta 1875 so prepovedali vstop osebam, ki so podpirale prostitucijo (Logar 2017: 15). Page Laws iz leta 1875 je prekinil prihod Kitajk (Abrams 2005: 2) in na ta način to etnično skupino izločil kot po spolu opredeljeno skupino. Zakon v svojih dokumentih omenja tudi Dillinghamova komisija, in sicer kot prvi zakon, ki je izločil specifično skupino tujcev (immigration Commission; *Statistical Review of Immigration 1820–1910*: 366).

Neporočene ženske so priseljenski komisarji spraševali o podrobnostih njihovega spolnega življenja in jih v primeru spolnih izkušenj spuščali v državo ob obljubi, da se bodo poročile s svojimi partnerji. Njihov vstop v državo je bil odvisen tudi od njihove narodnosti (Moroney 2012: 35). Deirdre Moloney navaja primer treh danskih sester, ki jih je komisar zavrnil kot moralno neustrezne, ker je ena že imela spolne izkušnje (Deirdre 2012: 35). Med podobne zakone spada tudi zakon iz leta 1891 (Logar 2017: 19), ki naj bi vključil klavzulo LPC (*likely to become public charge* / 'lahko postane družbeno breme') o z moralnega vidika sumljivih osebah (Perry 2016: 140). To naj bi bil dejanski začetek sistematičnega preverjanja migrantov (*Statistical Review of Immigration 1820–1910*: 366). Moralnega propada so se bali tudi zakonodajalci evropskih držav, predvsem Ogrske, ki so v vplivu ameriške države na svoje državljane prepoznale moralno grožnjo (Brunnbauer 2016: 154).

Zakon o priseljevanju iz leta 1893 je dovoljeval izgon poligamistov (An Act in Amendment to the Various Acts Relative to Immigration 1893: 1084). Izločitev političnih skupin se je po navadi nanašala na konkretne družbene dogodke. Že leta 1798 je izšla serija zakonov z naslovom The Alien and Sedition Acts. Eden med njimi – Aliens Friends Act (An Act Concerning Aliens) od 25. junija 1798 – je omogočal predsedniku države deportirati tujca, ki bi bil lahko potencialno nevaren ameriški družbi. Kapitani ladij so morali sporočiti prihod vseh tujcev; ti so morali biti na podlagi zakona Customs of Port (prav tam) ustrezno zabeleženi. Podobno je deloval tudi Aliens Enemies Act (An Act Respecting Alien Enemies) iz leta 1798, ki je omogočil deportacijo tujcev moškega spola, če so predstavljali grožnjo ameriški družbi (prav

tam) in so pripadali državi, ki je bila v vojni z ZDA; ta zakon je bil namenjen predvsem Francozom (Kanstroon 2007: 55). Leta 1901 so se pokazale posledice atentata na ameriškega predsednika McKinleyja; najprej so se odrazile v zakonodaji, nato pa še v možnostih prihoda anarhistov v državo.

Prihajajoče migrante so najbolj privlačile možnosti dela in dobička, zato je morala ameriška zakonodaja urediti pogoje pogodbenega dela. Foran Act iz leta 1885 je skušal naselitev upočasniti s prepovedjo vnaprejšnjega pogodbenega dela. Izhajajoč iz dejstva, da so delavcem delo obljubili agenti ladijskih družb (Light 2013: 6), je hkrati nasprotoval njihovemu poslovanju. Zakon o priseljevanju iz leta 1891 je potrjeval ilegalnost že vnaprej sklenjenih pogodb za delo kot tudi že obljubljenemu delu na podlagi oglasa (An Act to Regulate Immigration 1891: 1084), čeprav zakon iz leta 1903 ne vključuje ilegalnega pogodbenega dela intelektualcev (An Act to Regulate Immigration 1903: 1214). Že omenjena Dillinghamova komisija je v zaključku svoje raziskave migracijo neposredno povezala s poslovanjem ladijskih družb, ki so vabile svoje stranke, naj plujejo v Združene države, kjer bodo gotovo sanjsko zaslužile. Prav ta komisija, ki je formalno delovala med letoma 1907 in 1910, je bila vrhunec procesa omejevanja migracij v Ameriko. Ugotovila je, da so skoraj vsi evropski migranti prišli obiskat ali družino ali prijatelje, z lastno raziskavo na evropskih tleh pa, da migranti prihajajo predvsem zaradi močne propagande agentov (Light 2013: 4). Da ne bi spodbudili še močnejših migracij, je zakon iz leta 1893 določil, da morajo predstavniki ladijskih družb svoje agente obvestiti, naj se ukvarjajo le s tistimi, ki so vozovnice nameravali kupiti že brez njihovega vpliva. Agenti so morali imeti na vidnem mestu v pisarni tudi kopijo zakona (An Act to Facilitate the Enforcement of the Immigration and Contract Labor Laws 1893: 570).

Da bi ladijske družbe prepeljale čim večje število potnikov (migrantov), so najemale tolmače, ki bi jih pripravili na pogovor ali pa so kontaktirali družino in filantropska društva, ki bi jim olajšali vstop (Feys 2013: 74). Na podlagi tega sklepam, da so družbe potnikom pomagale uresničiti njihove sanje o Ameriki, oni pa so jim zagotavljali dobiček, obe strani pa sta nasprotovali tretji, to je ameriški državi, ki jo je zanimala lastna varnost. Kljub temu da je država iskala načine za zagotovitev varnosti s pomočjo nadzorovanja seznamov potnikov, se je verjetno borila proti poskusom ladijskih družb in njihovih strank, da bi se izognili zakonom.

Zaradi težav z infekcijami so bile restrikcije najstrožje v zdravstvu. Zakon iz avgusta 1882 je povečal nadzor nad pristanišči in ladjami, s katerimi so pluli potniki, ter popolnoma izločil obsojence, duševno bolne, idiote in nesposobne, »ki bi lahko bili v breme družbi« (An Act to Regulate Immigration 1882: 214). Po Dillinghamovi komisiji je bil to prvi resni poskus regulacije migracij v ZDA (*Statistical Review of Immigration 1820–1910*: 366). Zdravstveno stanje potnikov naj bi po zakonu iz leta 1893 preverjal tudi za to odgovoren 'ladijski zdravnik ali kirurg' (*surgeon*). S pomočjo seznamov ladijskih potnikov lahko ugotovimo, da vse naštetosti niso bile najpomembnejši razlog za deportacijo. Najpomembnejša sta bila zdravstveno stanje in pogodbeno delo, ki pa sta stopila v ospredje le med masovnimi migracijami. Na

podlagi politične opredelitve so bili javno izloženi anarhisti, na podlagi spolnega življenja pa poligamisti; ker pa jih ni bilo mogoče takoj preveriti, jih verjetno na seznamih tudi ni nihče navajal.

VLOGA SEZNAMOV LADIJSKIH POTNIKOV V ZGODOVINSKI RAZISKAVI: NEPOPOLNOST PODATKOV

Po Antoniusu Holtmannu so sezname ladijskih potnikov vir z najboljšejšo zbirko podatkov o selitvah vsakega posameznika, vse od pristanišča do ladijske družbe, s katero je potoval (Holtmann 2003: 1). Josef Ehmer in Annemarie Steidl v projektu iz leta 1998 opozarjata, da so zgodovinarji do takrat uporabljali statistične podatke iz evropskih pristanišč, ne pa, z vidika Avstro-Ogrske, tudi iz ameriških (Ehmer idr. 1998: 11). Za to se moramo zahvaliti Balchevemu institutu v Pennsylvaniji, ki je objavil nekaj izdaj z obravnavami seznamov potnikov (Steidl 2007: 66). Sezname potnikov so uporabni za natančnejše podatke o potnikih, njihovem poklicu, načinu potovanja, sorodnikih in remigraciji (prav tam: 12). Te raziskave omogoča ogromno število digitaliziranih seznamov potnikov iz obdobja 1820–1897, med njimi Free Online New York Passenger List, do leta 1914 pa projekt Ellis Island. Da bi ugotovila razlike, ki so jih pri izpolnjevanju in zapisih povzročili obvezni ameriški migracijski in potniški zakoni iz let 1893, 1903 ter 1907, sem za analizo izbrala sezname potnikov iz let 1901, 1905 in 1910. S seznamov potnikov zbrane podatke je treba previdno ocenjevati. Aleksej Kalc je v svojem članku poudaril možnosti uporabe tega gradiva kot podlago za vzorčne študije. Piše, da »je njegova vrednost tem večja, čim pomankljivejši so tradicionalni kvantitativni viri« (Kalc 1996: 56). Naj dodam, da so ti podatki uporabni tudi za preučevanje verodostojnosti zapisov in vzrokov, zaradi katerih so ladijske družbe skupaj s potniki ob registraciji navajale zavajajoče podatke; ti podatki dejansko prinesejo več, kot bi prinesli v svoji popolni obliki.

SEZNAMI POTNIKOV LADIJSKE DRUŽBE NORDDEUTSCHER LLOYD IZ LET 1901, 1905 IN 1910 IN NJIHOVE SPREMEMBE NA PODLAGI ZAKONOV IZ LET 1893, 1903 IN 1907

Analizirala sem zbrane sezname potnikov ladijske linije, ki je plula iz Bremna v New York, za leta 1901, 1905 in 1910; objavljeni so na spletni strani Liberty Ellis Foundation. Od leta 1907 so se sezname imenovali List or Manifest of Alien Passengers for the United States Immigration Office at Port of Arrival (Kalc 2018: 109), s čimer so poudarjali povezavo med prometom in migracijo ter dolžnostjo Urada za priseljevanje, kar izhaja prav iz delovanja Dillinghamove komisije, ki je preučevala vzroke in možne učinke migracijskega procesa oziroma samih migrantov na ameriško družbo.

POTOVANJE IZ BREMNA S PODJETJEM NORDDEUTSCHER LLOYD

V članku obravnavam sezname ladijskih potnikov podjetja Norddeutscher Lloyd iz Bremna. Na začetku 20. stoletja je dober del v ZDA namenjenih izseljencev potoval iz severnoevropskih pristanišč, med njimi sta prednjačila nemška Bremen oziroma Bremerhaven in Hamburg. Tu sta imeli svoj sedež največji nemški ladijski družbi Norddeutscher Lloyd in Hamburg Amerika Linie (Hapag), ki sta se leta 1892 skupaj z družbama Red Star Line in Holland America Line združili v ladijski kartel Nordatlantischer Dampfer Linien Verband (NDLV) (Feys 2007: 16). Kartel je obvladoval srednji in vzhodnoevropski kontinentalni izseljenski promet v Severno Ameriko (Kalc 1992: 481). Čeprav so potniki odhajali na pot iz nemških pristanišč, Nemci niso bili najštevilčnejši potniki. Po Badu je med letoma 1894 in 1910 v Združene države odpotovalo le 11 odstotkov Nemcev, vsi drugi so bili tujci (Bade 2000: 152). Za pot v Ameriko so se v tem času odločali predvsem posamezniki iz Vzhodne in Jugovzhodne Evrope. Med njimi so bili številni na sezonskem delu v Nemčiji, kjer so lahko naleteli na »agitacijo« agentov nemških ladijskih družb, npr. že omenjenega podjetja Norddeutscher Lloyd, ki so jih prepričali, da so se odpravili na pot. Poročilo Dillinghamove komisije omenja F. Misslerja, ki je posloval tako v Bremnu kot tudi v vseh deželah Avstro-Ogrske (Dillingham Commission Report 1910: 98). Misslerjevo agencijo je raziskovala tudi Irena Puskas (1982: 102). Tekmovanje ladijskih podjetij za pridobitev potnikov je bilo značilno že od konca 19. stoletja. Iz grškega primera je razvidno, da je imelo leta 1905 deset podjetij iz sedmih evropskih držav svoje agencije v Grčiji (Boyden idr. 2013: 46). Med sabo so tekmovala tudi »domača podjetja«, npr. iz Bremna in Hamburga (nemška Norddeutscher Lloyd in HAPAG). Po mnenju priče iz Rusije, ki je komentirala dogajanje v pristaniščih, so bili ljudje celo prisiljeni zamenjati linijo v korist enega ali drugega ladijskega podjetja (Newman 2000: 4).

Nemški pristanišči pa nista tekmovali le med seboj, ampak tudi z vse močnejšimi evropskimi pristanišči, zlasti z britanskimi in nizozemskimi. Puskaseva omenja »vojno cen« iz leta 1904, ki je nemška podjetja prisilila k znižanju cen vozovnice na 90 kron, zaradi česar so izgubila 8,5 milijona nemških mark (Puskas 1982: 99). Podjetje je imelo v lasti vrhunske ladje, ena med njimi je bila Gneisenau, ki naj bi prvič odplula v New York 18. marca 1905, njena zadnja pot pa bi morala biti 3. aprila 1909. Podatki podjetja niso povsem zanesljivi, saj se je njihov večji del izgubil (Feys 2013: 6).

PRIMERJAVA ZBRANIH SEZNAMOV LADIJSKIH POTNIKOV Z ZAKONI: SPREMEMBE IN POSEBNOSTI

Pravila za urejanje seznamov ladijskih potnikov iz leta 1901 so izhajala iz zakona, sprejetega 3. marca 1893. Obrazec je vseboval 20 kategorij. Očitni vpliv omenjenega zakona je bil razviden iz vprašanja, ki se je nanašalo na potencialne moralne grožnje, in sicer, ali je posameznik poligamist. Omenjeni zakon še ne omenja odgovornosti

ladijskih družb za deportacijo neustreznih kandidatov, temveč le finančno kaznovanje 10 dolarjev za *collector of customs* ('carinik') za vsako nezabeleženo osebo (An act to Facilitate the Enforcement 1893: 570). Po zakonu je moral *inspector of arriving aliens*, 'nadzornik prispelih tujcev' vsakega sumljivega potnika napotiti na poseben pogovor, na katerem so bili prisotni vsaj štiri inšpektorji, za sprejem pa so se morali odločiti vsaj trije. Seznamu potnikov linije, ki je 27. 2. 1901 odplula iz Bremna v New York, ni bilo dodanih izjav zdravnika in ladijskega kapitana, kot je bilo to značilno v letih 1905 in 1910. Mogoče je, da se izjava ni ohranila in je zato ameriški arhiv iz Washingtona ni digitaliziral. Pregledala sem še dva seznama iz leta 1901. Seznam linije H. H. Meier od 9. maja 1901 ne vsebuje nobene izjave, le seznam 30 potnikov. Izjava z datumom 20. avgust 1901 (ladja Kaiser Wilhelm der Grosse) je popolnoma ohranjena, vsebuje tudi izjavo zdravnika in podatke o vseh potnikih.

Leta 1905 je izjava vsebovala 21 vprašanj, leta 1905 se je pojavilo dodatno vprašanje o anarhistični politični orientaciji, čeprav je bilo to vprašanje z zakonom urejeno že leta 1901, izjave pa so tokrat izhajale iz zakona iz leta 1893. Vsota priporočenih finančnih sredstev potnikov se je s 30 povišala na 50 dolarjev. Do spremembe je prišlo tudi pri zdravstvenih pregledih, ki jih je moral ob prihodu na ameriška tla izvajati zdravnik iz United States Marine Hospital Service; ta je moral imeti v nasprotju z zakonom iz leta 1893 vsaj dveletno prakso. Določene skupine, med njimi že omenjeni poligamisti in anarhisti, ali osebe z že pridobljeno delovno pogodbo naj bi bile izločene, tisti, ki so jih pripeljali, pa so bili lahko kaznovani s 1000 dolarji (An Act to Facilitate the Enforcement 1903: 1215). Tako so, v primerjavi s prejšnjim zakonom, povečali odgovornost predstavnikov ladijskih družb za izbor potnikov.

Leta 1910, v času Dillinghamove komisije, so se na seznamih ladijskih potnikov pojavile bolj izrazite spremembe. Sezname iz leta 1910 so bili pripravljene na podlagi zakona iz leta 1907, ki je migracije utemeljeval v mednarodnem smislu in dovoljeval nadzor ameriških organov nad prometom tudi na evropskih tleh oziroma v pristanišču, iz katerega so potniki odhajali (An Act to Facilitate the Enforcement 1907: 903). Pri analizi seznama izhajam iz linije ladje George Washington, ki je marca 1910 plula med Bremnom in New Yorkom. Manifest je vseboval dva lista s skupaj 29 vprašanji, ki sta jih na posameznih listih dopolnjevali še izjavi kapitana in zdravnika. Po raziskavi Stockhammerja in Steidla naj bi bilo vprašanj kar 35 (Stockhammer 1910: 6). Vprašanja se niso bistveno spremenila, razširila pa so se z novimi (o bolj intimnih zadevah), ki so posredno izražala odnos do množice migrantov. Zahtevali so fizične oznake vsake osebe, kar je povzročilo občutek, da so migranti potencialni zaporniki. Spraševali so tudi za naslove, s katerih so prišli, in ne le za tiste, kamor so bili namenjeni. Najverjetneje so poskušali za vsakega posameznika poiskati čim več podatkov. Na listu 216 je bila navedena izjava zelo izkušenega zdravnika (s 15 leti prakse). Povečalo se je tudi število deportiranih, ki jih v naslednjem poglavju prikazujem kot dokaz kršitve v prejšnjih poglavjih omenjenih delov zakonov.

NAVAJANJE ZAVAJAJOČIH IN NEPRAVILNIH PODATKOV: RESTRIKTIVNI ELEMENTI IN DEPORTACIJE

Pri analizi deportacij potnikov s seznamov so uporabni predvsem že omenjeni dodatni zapisi o tujcih, ki so bili poslani na poseben pogovor (Record of Aliens Held for Special Inquiry). Zaradi dodatnih komentarjev komisarjev si lažje predstavljamo razloge za deportacijo in dogajanje med pogovorom; dogajanja med pogovorom ob vstopu namreč ne moremo poznati.

Komisarji za deportacijo so se najbrž odločali na podlagi zakonov, hkrati pa so se ob srečanju z določenimi posamezniki zanašali tudi na lastni občutek. Lažje je bilo potnikom, ki so nameravali obiskati sorodnike ali prijatelje. Seznami potnikov so zahtevali navedbo točnega naslova sorodnika, česar niso vedno izpolnili, podatki so bili v mnogih primerih zelo splošni, na primer *uncle Brooklyn*, 'stric Brooklyn', kar je bilo navedeno na seznamu potnikov iz leta 1901 (List or Manifest of Alien Immigrants). Na seznamih iz let 1905 in 1910 sem našla malo bolj jasno napisane podatke, na primer *uncle Alois Horvath 2248 North Street, Philadelphia, Pennsylvania*; tudi o njihovi resničnosti lahko dvomimo. Potniki so najverjetneje skušali z natančnejšimi podatki ameriške oblasti prepričati, da v ZDA prihajajo z iskrenimi nameni.

Naslovov po navadi ni bilo mogoče neposredno preveriti, oblasti pa so ugotovile, da so si jih potniki tudi izmišljevali. Čeprav so v ZDA imeli sorodnika, so ga ob prihodu le redki tudi obiskali. Raziskava Guntherja Pecka navaja, da so fiktivne naslove navajale agencije, ki so posredovale delo, med njimi Sklirisova agencija, ki je imela sedež med številka 531 in 539 West Second Street South v grškem naselju v Salt Lake Cityju; ta naslov so potniki/migranti tudi navajali za svoj cilj. Raziskava njihovih odgovorov leta 1912 je pokazala, da je med omenjenima hišnima številka živele 23 različnih bratrancev in 16 bratov iz ločenih družin (Peck 2000: 96). Raziskava Marcusa Browna iz leta 1904 je pokazala, da je kar 46 od 105 potnikov na ladijski liniji Cunard posredovalo fiktivne naslove, ki jih ni bilo mogoče najti. V primeru sumljivih ali zaradi ročnega izpolnjevanja neberljivih naslovov so posameznike poklicali še na dodatni pogovor. Kot piše Torsten Feys, so imeli inšpektorji malo časa za dodatno preverjanje. Prva kontrola je bila kratka, trajala je le eno do dve minuti. Na podlagi pogovora so sprejeli med 80 in 95 odstotkov migrantov, preostali so šli še na nadaljnje preverjanje (Feys 2013: 74), med njimi pa je bilo na koncu samo nekaj deportiranih. Z izbranih seznamov je bilo iz ene linije deportiranih približno osem do deset oseb. Eden od potnikov madžarske narodnosti, Iren Artim, ki je bil pozneje iz originalnega dokumenta prepisan kot Trzis Artim, je navedel, da gre obiskat brata, ki naj bi živel na naslovu *New York 170-165 Vth Street*. Povsem mogoče je, da niso bili prepričani, ali je namenjen v New York kot eno od ameriških zveznih držav ali v mesto NYC. Zanimiv je tudi primer Jana Urbanka, ki je bil zaradi nepopolnega naslova poslan na dodatni pogovor. Po podatkih s seznama je nameraval obiskati svaka Jozefa Herbačka, njegove podatke pa je navedel v nerazumljivi obliki *Jozef Herbacek 1809 J*. Nihče od njiju ni bil deportiran.

Deportacije so dokaz, da se navedeni podatki niso ujemali s pogoji za vstop. Ženske so, denimo, pogosto potovale skupaj s svojimi otroki, pri tem pa so navedle tudi naslov svojih mož. V resnici je bilo nemogoče preveriti, koliko otrok jim je sledilo in ali so može izkoristile zgolj za to, da so si olajšale potovanje. Steidl je navedla primer iz avstrijskega mesta Salzkammergut, kjer so v kroniki našli dokaze o ženskah, ki so zapustile svoje može in odšle v ZDA (Steidl 2005: 69). Še zlasti je bilo domači naslov potnika težko preverjati od leta 1907, če je bil napisan npr. v obliki – *Jan Czech Lokta Galicia*.

Najpogostejša oznaka za »sumljive osebe« je bila *LPC* – *likely to become public charge*, 'lahko postane družbeno breme', kar v vseh primerih ni povsem razumljivo. Očitno je, da je bilo največ sumljivih oseb iz Vzhodne in Jugovzhodne Evrope, lahko bi rekli, da so bili Slovani. Tako sklepam na podlagi priimkov, kot so Dumlovic, Makevic, Graovac, Rapowa, Runjaic, Cygan in Kozik, na kar je lahko vplivalo tudi negativno mnenje o novi imigraciji. Leta 1905 je bil deportiran 17-letni samski Hrvat Daul Rapaic, ki ni navedel nobenega očitnega razloga za deportacijo, potoval pa je s svojo družino. Po dodatnem zapisu posebnega pogovora izvemo, da je bil Daul Rapaic kot edini med sopotniki označen kot *LPC*, drugi pa so skupaj potovali naprej. Makevic in Graovac sta trpela za konjunktivitisom, očesno boleznijo, bila sta nepismena, njuni imeni sta v angleški različici nepopolno zapisani. Predvidevamo lahko, da sezname niso izpolnjevali posamezniki sami, kar potrjuje tudi isti rokopis v enem od delov (seznam 30 potnikov).

Iz zdravstvenih razlogov so na tej liniji deportirali potnika Martina Kožika, ki je najverjetneje potoval skupaj z očetom. Kožik je bil 27-letni samski kmet z zdravstveno težavo (ankilozo). Na to odločitev so vplivali zakoni iz let 1893 in 1903, ki so prepovedali vstop fizično nepopolnim osebam; obravnavani zapis ga je označil kot *LPC*. Zaradi družine, ki se je zdravila v bolnišnici, je bil zavrjen tudi Petro Rapowa.

Sumljivi so bili tudi neporočeni moški in ženske, starejši od 25 let, ki so potovali z otroki. Omenila sem že, da so se ženske, ki so potovale s svojimi partnerji, a niso bile poročene, morale pred potovanjem poročiti. Na seznamu ladijskih potnikov iz leta 1906 sem zasledila primer 29-letne ženske nemške narodnosti, ki je navedla, da je samska, iz zapisa dodatne kontrole pa se da ugotoviti, da je že bila poročena. S podatki o zakonskem statusu so najbrž skušali tudi goljufati. 27-letni oče otroka, ki ga je peljal s seboj, je napisal, da je poročen, vendar je v zapisu srečanja z inšpektorji navedeno, da še nikoli ni bil poročen. Ob datumu sprejema znova piše, da je že poročen. Poleg njega omenjam tudi 58-letno žensko, ki je prav tako navedla, da je poročena, medtem ko je bila v zapisu inšpektorjev zabeležena kot vdova (List or Manifest of Passenger Aliens, 8. 11. 1906).

Leta 1910 so bili že vsi deportirani označeni kot *LPC*. Tega leta sta bila deportirana dva Rusina iz avstrijskega dela Avstro-Ogrske (Galicije), eden od njiju je navedel, da si je že priskrbel pogodbeno delo, kar je bilo prepovedano že po zakonu iz leta 1893. Morda je bila za njun izgon kriva nepismenost, ki je bila med prepovedmi za vstop navedena šele leta 1917. Omenjam še Karla Bartho, ki je bil leta 1910 deportiran zaradi

težav z očmi, Poljaka Jana Tobijnoga, ki je imel težave z arterijo, in Hnata Hapyna ter Josefa Krasickija, ki sta bila deportirana zaradi vnaprej sklenjene pogodbe. Omeniti je treba še bojazen pred infekcijskimi boleznimi, ki se je od leta 1897 pojavljala zaradi primerov trachome, očesne infekcijske bolezni, klasificirane v ameriški bolnišnici Public Health and Marine Hospital (*Statistical Review of Immigration 1820–1910*: 366).

V primeru Krasickija je bila verjetno vzrok nekdanja zaporna kazen. Pri tem je pomembno, da to, kar je skušal zamolčati, na seznamu ni bilo navedeno. Težko pa je ugotoviti, kako so komisarji vedeli, da ta podatek drži. Lahko da je Krasickij že obiskal ZDA, čeprav je navedel prav nasprotno, in je bil zato že zabeležen. Sčasoma so restriktivni elementi postajali strožji, vrhunec pa so dosegli leta 1910 z Dillinghamovo komisijo. Z njo so se verjetno povečali tudi poskusi izogibanja zakonom in iskanja novih načinov goljufanja tako potnikov kot ladijskih družb.

SKLEP

Posledice migracijskih zakonov iz let 1893, 1903 in 1907 so se odražale na seznamih potnikov iz let 1901, 1905 in 1910. V resničnost podatkov s seznamov lahko dvomimo, v kolikor predvidevamo, da so potniki pri njihovem navajanju skušali goljufati. S to tezo se je leta 1904 ukvarjal že Marcus Brown, iz njegovih ugotovitev pa je izhajal raziskovalec Torsten Feys, ki se je prav tako ukvarjal z migracijo kot poslovno zadevo. Strinjam se z njegovimi zaključki, da je bilo nekatere podatke, ki so jih navajali potniki, nemogoče takoj preveriti – mednje sodijo politična usmeritev in naslovi sorodnikov, ki so jih nameravali obiskati.

Naslove sorodnikov so lahko navajali zgolj zato, ker je bilo to obvezno, pri tem pa so jim pomagale tudi agencije, ki so jim posredovale delo. Gunther Peck se je s tem ukvarjal na primerih agencije v Salt Lake Cityju. Iz moje raziskave, ki je nastala na podlagi seznamov ladijskih potnikov in zapisov iz pogovorov s komisarji, izhaja, da so potniki poskušali goljufati pri podatkih o naslovu, že sklenjenih pogodbah, pri navedbi morebitne zaporne kazni in podatkih o zakonskem statusu; poročeni posamezniki so se zdeli zanesljivejši. Ob primerjavi obveznega manifesta s podatki iz zapisa o tistih, ki so bili poslani na dodatni pogovor, bi lahko našli neujemajoče primere. Potnik Josef Krasickij je navedel, da že ima sklenjeno pogodbo, kar je bilo ilegalno, vendar je bil po podatkih iz zapisa Record of Aliens Held for Special Inquiry najpomembnejši razlog za deportacijo njegova zaporna kazen, kar pa na prvem seznamu ni bilo navedeno.

S tem ne poudarjam le uporabnosti seznamov ladijskih potnikov, saj so ti pomagali zgolj razporediti tiste, ki so bili sprejeti takoj, in tiste, ki so bili še sumljivi, poudarjam tudi uporabnost dodatnih informacij na zapisih. Potrdilo se je, da so bili prenašalci infekcijskih bolezni brez izjeme deportirani, pri drugih pa je bilo odločilno mnenje dežurnih komisarjev, ki so se gotovo odločali tudi na podlagi lastnih občutkov, kot je bilo to v primeru (najverjetneje) sorodnikov Rapaica, od katerih je bil le

eden brez navedenega razloga označen kot LPC. Če v uradni statistiki Dillinghamove komisije primerjamo kronološke podatke med letoma 1892 in 1910, opazimo, da je kategorija »pogodbno delo« vse manj pomembna, medtem ko je kategorija LPC skupaj z zdravstvenimi razlogi nenehno naraščala (Number Cause of Debarments: 367). Komisija navaja tudi, da se v kategoriji fizičnih ali mentalnih bolezni število deportiranih ni spremenilo, kar razume kot posledico odličnega selekcijskega dela ameriške inšpekcije v evropskih pristaniščih leta 1907, hkrati pa priznava, da je bil razlog lahko tudi nezmožnost preverjanja vsakega primera posebej; psihičnih bolezenskih znakov ni mogoče takoj opaziti (Conclusions of the Commission: 26–28). Slabo fizično stanje je lahko pomenilo le nižjo telesno maso, kar Zahra povezuje predvsem z migracijo judov (Zahra 2018: 40). V primeru nepopolno navedenega naslova so bili potniki običajno poslani na dodatni pogovor, na koncu pa od njih nihče ni bil deportiran. Ni mogoče vedeti, kaj točno se je dogajalo med pogovorom, čeprav bi bil to gotovo najpomembnejši vir, ki bi lahko pojasnil deportacijo določenih oseb. Ni mi uspelo dovolj natančno ugotoviti, v kolikšni meri so potnikom pri tem pomagale tudi ladijske družbe, se je pa s to tezo ukvarjal že omenjeni Torsten Feys in s tem odprl temo, vredno nadaljnjega raziskovanja.

VIRI IN LITERATURA

- Abrams, Kerry (2005). Polygamy, Prostitution, and the Federalization of Immigration Law. *Columbia Law Review* 105/3, 641–716.
- Bade, Klaus (2000). *Migration in European History*. New Jersey: Willey-Blackwell.
- Boyden, Michael, Krabbendan, Hans, Vandebussche, Liselotte (2013). *Tales of Transit: Narrative Migrant Spaces in Atlantic Perspective, 1850–1950*. Amsterdam: University Press.
- Brunnbauer, Ulf (2016). *Globalizing Southeastern Europe: Emigrants. America and the State since the Late 19th Century*. United States of America: Lexington Books.
- Cole, Mike (2015). *Racism: A Critical Analysis*. London: Pluto press.
- Ehmer, Josef, Steidl, Annemarie, Zeitlhofer, Hermann (1998). *Migration Patterns in Late Imperial Austria*. Wien: Österreichische Akademie der Wissenschaften Postgasse.
- Feys, Torsten (2007). *Where all Passenger Liners Meet: The Port of NY as a Nodal Point for the Transatlantic Migrant Trade 1885*. Helsinki: XIV International Economic History Congress.
- Feys, Torsten (2013). *The Battle for the Migrants: The Introduction of Steamshipping on the North Atlantic and its Impact on the European Exodus. St. John's. New Foundland*. St. John's: International Maritime Economic History Association.
- Frank, Tibor (2009). The Dillingham Report, Franz Boas and the Measurement of US. New Immigrants, 1907–1911. *Internal, International, and Transatlantic Moves in the 19th and Early 20th centuries* (eds. Annemarie Steidl, Joseph Ehmer). Gottingen: V&Runipress, 101–119.

- Holtman, Antonius (2003). Fifteen Years of Germans to America: Truly Enough! Passenger Lists and their Outcomes. *Aemi Journal* 2003, 1–15.
- Kalc, Aleksej (1992). Prekooceansko izseljevanje skozi Trst. *Zgodovinski časopis* 46/4, 479–496.
- Kalc, Aleksej (1996). Ladijske potniške evidence kot vir za zgodovino izseljenstva, s posebnim ozirom na izseljenske sezname tržaškega pristanišča. *Dve domovini / Two Homelands* 7, 51–69.
- Kalc, Aleksej (2018). Izseljevanje iz Beneške Slovenije v Severno Ameriko na začetku 20. stoletja na podlagi ladijskih potniških seznamov. *Dve domovini / Two Homelands* 47, 107–126.
- Kanstroon, Dan (2007). *Deportation Nation: Outsiders in American History*. United States of America: Harvard University Press.
- LeMay, Michael (1999). *Us Immigration and Naturalization Laws and Issues: A Documentary History*. Westport: Greenwood Press.
- LeMay, Michael (2013). *Transforming America. Perspectives on U.S. Immigration: The Making of a Nation of Nations: The Founding to 1865*. Santa Barbara, Denver, Oxford: Praeger.
- Light, Ivan (2013). The Migration Industry in the United states, 1882–1924. *Migration Studies* 1/3, 258–275.
- Logar, Žan (2017). *Zajezitev zlatega toka priseljevanja: Razvoj priseljenske zakonodaje v ZDA*. Ljubljana: Filozofska fakulteta.
- Lund, John (1994). Boundaries of Restriction: The Dillingham Commission. *History Review* 6, <http://www.uvm.edu/~hag/histreview/vol6/lund.html> (23. 11. 2018).
- Molina, Natalia (2006). *Fit to be Citizens?: Public Health and Race in Los Angeles, 1879–1939*. Los Angeles: University of California Press.
- Moloney, Deirdre (2012). *National Insecurities: Immigrants and U.S. Deportation Policy since 1882*. North Carolina: The University of North Carolina Press.
- Newman, Aubrey (2000). *Trains and Shelters and Ships*. Leicester: University of Leicester.
- Paradiž, Ana Cergol (2016). *Evgenika na Slovenskem*. Ljubljana: Založba Sophia.
- Peck, Gunther (2000). *Reinventing Free Labor: Padrones and Immigrant Workers in North American West*. Cambridge: University Press.
- Puskas, Julianna (1982). *From Hungary to the United states (1880–1914)*. Budapest: Akademiai Kiado.
- Szucs, Loretto Denis, Hargreaves Luebking, Sandra (1997). *The Source: A Guidebook to American Genealogy*. Salt Lake City: Ancestry.
- Steidl, Annemarie, Stockhammer, Engelbert, Zeitlhofer, Hermann (2007). Relations Among Internal, Continental and Transatlantic Migration in Late Imperial Austria. *Social Science History* 31/1, 61–92.
- Steidl, Annemarie (2005). Young, Unwed, Mobile and Female Women on Their Way from the Habsburg Monarchy to the United States of America. *Przeglad Polonijny* 4, 55–77.

Stockhammer, Engelbert, Steidl, Annemarie, Zeitlhofer, Hermann (2010). The Effect of Wages and Demographic Pressure on Migration from the Habsburg Monarchy to the United States of America in 1910. *Economic History Yearbook* 51/2, 201–222.

Zahra, Tara (2016). *The Great Departure: Mass Migration from Eastern Europe and the Making of the Free World*. New York: W. W. Norton and Co.

Zakoni in seznamih potnikov

Conclusions of the Commission: Abstracts of Reports of the Immigration Commission 1, <https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=umn.31951p00832719i;view=1up;seq=11> (21. 10. 2018).

An Act Concerning Aliens, 1798, <https://memory.loc.gov/cgi-bin/ampage?collId=llsl&fileName=001/llsl001.db&recNum=693> (15. 6. 2018).

An Act to Facilitate the Enforcement of the Immigration and Contract Labor Laws of the United States, 1893, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/52nd-congress/session-2/c52s2ch206.pdf> (21. 8. 2018).

An Act to Regulate Immigration, 1882, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/47th-congress/session-1/c47s1ch376.pdf> (23. 1. 2018).

An Act to Regulate the Immigration of Aliens and the Residence of Aliens in the United States, 1917, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/33rd-congress/session-2/c33s2ch213.pdf> (26. 10. 2018).

An Act to Regulate the Immigration of Aliens into the United States, 1903, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/57th-congress/session-2/c57s2ch1012.pdf> (17. 10. 2018).

Congressional Record 23. 2. 1891, 9, <https://onlinebooks.library.upenn.edu/webbin/serial?id=congreCORD> (24. 10. 2018).

Statistical Review of Immigration 1820–1910. Dillingham Commission, <https://archive.org/details/reportsofimmigra03unitrich/page/n5> (24. 10. 2018).

Emigration Conditions in Europe. *Dillingham Commission Report 1910*, https://archive.org/stream/reportsofimmigra04unitrich/reportsofimmigra04unitrich_djvu.txt (13. 11. 2018).

Number Cause of Debarments at all US Ports During the Period of July 1891–June 1910, *Dillingham Commission: Reports of the Immigration Commission*, <https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=mdp.35112101728469;view=1up;seq=11> (31. 10. 2018).

Document 35: Act of February 26, 1885: Prohibition of Contract Labor (Foran Act), https://books.google.si/books?id=a1Aclme7AMkC&pg=PA56&lpg=PA56&dq=foran+act+1885&source=bl&ots=tKZmEbrT4t&sig=Evaj_3GmGi1emRW_rEE3xyCTZ60&hl=sk&sa=X&ved=0ahUKEwjWoorhOL7bAhUSbVAKHR-NBBFMQ6AEIRjAD#v=onepage&q=foran%20act%201885&f=false (21. 11. 2018).

List or Manifest of Alien Passengers for the United States, 1901, <https://www.libertyellis-foundation.org/passenger-details/czoxMjoiNjA0OTgxMTQwMDA2ljs=/czo4Oij-tYW5pZmVzdCI7> (12. 9. 2018).

List or Manifest of Alien Passengers for the United States, 1910, <https://www.libertyellis-foundation.org/passenger-details/czoxMjoiMTAxMjk2MDUwMTMxIjs=/czo4O-iJtYW5pZmVzdCI7> (13. 11. 2018).

List or Manifest of Alien Passengers for the United States, 1905, <https://www.libertyellis-foundation.org/passenger-details/czoxMjoiMTAyMzk1MDEwODExIjs=/czo4OiJ-tYW5pZmVzdCI7> (13. 11. 2018).

List or Manifest of Alien Passengers for the United States, 1906, <https://www.libertyellisfoundation.org/passenger-details/czoxMjoiMTAyMzlyMTIwNDUyIjs=/czo4O-iJtYW5pZmVzdCI7> (13. 11. 2018).

Passenger Act 1819, http://www.norwayheritage.com/articles/templates/historic_documents.asp?articleid=21&zoneid=18 (22. 9. 2018).

The Paige Act of 1875, <https://loveman.sdsu.edu/docs/1875Immigration%20Act.pdf> (13. 11. 2018).

SUMMARY

MISLEADING DATA ON PASSENGER LISTS AS A CONSEQUENCE OF RESTRICTIVE AMERICAN MIGRATION LEGISLATION

Lucia KULIHOVA

The end of the 19th century was marked by the phenomenon of mass migration from Europe to the United States, which generated bipolar attitudes towards it. The supporters of limited migration, represented above all by certain political currents, enforced restrictive elements via legislation. The passenger lists we analysed contain not only basic information about the passengers, but also an insight into events during the migration controls at Ellis Island when deciding whether to accept or refuse a candidate, which is the main focus of this article.

The article presents a close connection between migration legislation and passenger lists containing restrictive elements, through the use of selected cases over a range of years, where specific changes can be detected. In addition, the set of values a member of American society might possess based on a particular philosophy is emphasised, above all the importance of excellent physical and mental condition, as proved by the data of the Dillingham Commission. In particular we provide examples of misleading or incorrect data provided either by passengers or steamship companies, which in contrast to the Record of Aliens held for Special Inquiry also kept data on deported individuals. Passengers might have provided various types of misleading data, such as their political beliefs or the addresses of relatives, since these could not be checked immediately (Feys 2013). On the other hand, it is assumed that the fairness of the decision to exclude someone can hardly be viewed in detail without exploring the process of the interviews with the American commissioners. The discrepancy between the data provided by the passengers and the findings of the commissioners demonstrates the intensity of the desire to enter the USA and get a chance for a better life, whereas the lack of clarity with regard to the reasons for exclusion in certain cases raises the suspicion that the real power to decide who was worthy of being accepted and who was “likely to become a public charge” was based on the commissioners’ own attitudes and assumptions.